

Arrest

nr. 199 726 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY loco advocaat J. HARDY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 januari 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 december 2015 en dient op 7 januari 2016 een asielaanvraag in.

Op 7 juni 2017 en 1 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 10 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en een ethische Hazara te zijn, en de Sjiitische variant van de Islam te belijden. U bent afkomstig van het dorp Said Ahmad Alawdar, district Jaghori, provincie Ghazni. U ging tot uw vijftiende naar school nabij het dorp. Ongeveer tweeënhalf jaar voor uw vertrek verhuisde uw gezin naar Ghazni-stad, waar u anderhalf jaar verbleef voordat u een jaar voor uw vertrek terugkeerde naar uw dorp. Tijdens uw periode in Ghazni-stad hielp u als poetshulpje in een immokantoor waar uw oom partner was.

Uw grootvader had een huwelijk gearrangeerd tussen een neef van een andere partner in het kantoor, S(...), en een nichtje van u, R(...). Het huwelijk liep echter spaak, en R(...) vroeg uw grootvader om een scheiding te regelen, wat hij ook deed. Hierop heeft S(...) op 25/3/1393 (15 juni 2014) uw grootvader neergeschoten. U leidde de politie vervolgens naar zijn huis, waar hij de moord bekende en opgepakt werd. S(...) werd later voor deze moord en andere misdaden waar uw familie niet van op de hoogte was ter dood veroordeeld.

Na de terdoodveroordeling werd uw moeder door de broer van S(...) opgebeld, die dreigde dat hij een familielid van haar zou vermoorden als ze geen vergiffenis aan S(...) wou schenken voor de rechtbank. Hierop verhuisde de familie naar een ander adres in Ghazni-stad. Toen uw moeder daarop terug werd gebeld, verhuisden jullie terug naar Said Ahmad Alawdar, waar jullie het huis van uw oom langs moederskant betrokken. Na een jaar lang daar ondergedoken te hebben geleefd verliet u in de winter van 1394 (maart 2015 – maart 2016) Afghanistan.

U kwam aan in België op 28 december 2015 en vroeg asiel aan op 7 januari 2016. Ter staving van uw asielrelaas legt u fotokopieën voor van :een taskara, de taskara's van uw familieleden, de verkiezingspassen van uw familieleden, foto's van uw grootvader, foto's van een lijkschouwing, en foto's van onthoofdde hazara's uit uw district. U toonde tijdens het gehoor ook een videoclip van de lijkschouwing.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat op de asielzoeker de verplichting rust om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er bestaan namelijk ernstige twijfels over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw intakegesprek immers aan minderjarig te zijn, 16 jaar oud (fiche niet begeleide minderjarige). Bij het interview voor de DVZ verklaarde u dan weer dat u 17 jaar oud was (verklaring DVZ dd. 15 april 2016, afdeling 4). Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, Ruddershove 10, 8000 Brugge op 18 februari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 18 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,8 met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u volgens uw taskara geboren was in het jaar 2000 en vandaag 17 jaar oud zou zijn (CGVS p. 4). Gewezen op het resultaat van de medische test, verwijst u naar uw taskara, en geeft u aan niet tevreden te zijn met het resultaat van de medische test (CGVS p. 4). De afwijkende leeftijd op uw taskara, maar ook dat u enkel een kopie kon voorleggen welke steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk, wijst in de richting dat het niet gaat om een authentiek document, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 5). Het heeft er bijgevolg de schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en hiertoe bovendien een mogelijk gefabriceerde kopie van een taskara voorlegde.

Wat betreft uw problemen in Afghanistan, verklaarde u dat u moest vluchten omdat uw familie bedreigd werd door de broer van een man die uw grootvader had vermoord en nadien ter dood veroordeeld was. U kon doorheen het gehoor evenwel niet aannemelijk maken dat dit aanleiding gaf tot een gegronde vrees voor vervolging of een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in uwer hoofde, en wel om onderstaande redenen.

Er dient **ten eerste** vastgesteld te worden dat de door u voorgehouden chronologie van uw activiteiten en de door u geleden problemen in Afghanistan niet consistent is. U verklaarde namelijk initieel dat u tot uw vijftiende naar school ging in uw ouderlijke dorp in Jaghori, en dat u naar school ging tot "een jaar voor [uw] vertrek" (CGVS p. 6). Later verklaart u evenwel dat u ook anderhalf jaar in Ghazni-stad woonde, ver weg van uw ouderlijk huis (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor verklaart u dan nog dat u ook nog ongeveer een jaar lang voorafgaand aan uw vertrek ondergedoken verbleef in Jaghori (CGVS p. 12), gedurende welke tijd u niet werkte of niet naar school ging (CGVS p. 22). Dit komt samen al neer op tweeënhalf jaar dat u niet naar de school nabij uw dorp kon gaan. Hier komt nog bij dat uw werkelijke leeftijd hoger ligt dan u doorheen uw verklaringen beweerde, waardoor er een zeer grote leemte rijkt tussen het stopzetten van uw scholing toen u vijftien was, en uw voorgehouden vertrek uit Afghanistan aan het begin van de winter van 1394 (winter van 2015) (CGVS p. 12). Hieruit dient besloten te worden dat u het CGVS grotendeels in het ongewisse laat over uw activiteiten in Afghanistan in de jaren voorafgaand aan uw vertrek, wat ook de chronologie van de door u voorgehouden problemen ondergraaft.

Er dient **ten tweede** besloten te worden dat de door u voorgehouden vrees maar weinig ernstig lijkt, dit op basis van het door u voorgehouden gedrag. U verklaart primo namelijk dat u, nadat uw moeder bedreigingen had ontvangen van de broer van de man die uw grootvader had vermoord, nog meer dan een jaar in het land beef, in het huis van uw oom in Jaghori (CGVS p. 24). Nochtans, als u werkelijk dacht dat uw leven in gevaar was en dat u zich in Afghanistan niet van de nodige bescherming kon verzekeren, kan van u verwacht worden dat u zou proberen om het land zo snel mogelijk te ontvluchten om u onder internationale bescherming te doen plaatsen, wat moeilijk verenigbaar lijkt met een verblijf van nog meer dan een jaar in het land.

U stelt secundo trouwens dat uw vertrek uit het land na het verblijf van een jaar in Jaghori ingegeven was door de vaststelling van uw oom en uw moeder dat "de grenzen [naar Europa] net open [stonden]" (CGVS p. 12). Daarop verklaart u dat als de grenzen niet "open" waren gegaan, u waarschijnlijk in Jaghori gebleven zou zijn (CGVS p. 15). Als u werkelijk te kampen had met een acute vrees, zou u niet hebben gewacht tot de grenzen "open" gingen om het land te ontvluchten; dat het makkelijker of populairder werd om naar Europa te reizen staat los van de ernst van uw vrees. U vond de dreigingen tegen uw familie op het moment dat ze geuit werden blijkbaar niet ernstig genoeg om het land te ontvluchten, en u geeft nergens aan dat deze op enigerlei wijze verergerden tijdens het jaar voorafgaand aan uw vertrek (CGVS p. 12). Uw vertrek uit Afghanistan op het moment dat de grenzen "open waren" lijkt daarom eerder te zijn ingegeven door opportunistische motieven.

Tertio geeft u trouwens ook aan dat de bedreiging geuit werd tegen uw hele familie; de dreiging was dat de broer van de moordenaar van uw grootvader een lid van uw familie zou vermoorden, zonder u bij naam te noemen (CGVS p. 12, 15). U en uw moeder waren dan wel van mening dat u het grootste risico zou lopen, omdat u zogezegd de getuige was die de moordenaar aanwees voor de politie (CGVS p. 11, 15), maar nergens in uw verklaringen blijkt dat de familie van de moordenaar daar op de hoogte van was. Het is dan ook vreemd dat enkel u het land bent ontvlucht, terwijl de rest van de familie achterbleef ondanks de dreiging. Ook dit geeft aan dat (minstens volgens de rest van uw familie) de dreiging niet voldoende ernstig lijkt om een vlucht uit het land te rechtvaardigen.

Ten derde blijkt uit de door u afgelegde verklaringen ook niet dat u in Afghanistan niet kon rekenen op voldoende bescherming. Immers, na de moord op uw grootvader kon uw familie zich zonder aanwijsbare problemen richten tot de politie, die op hun beurt de moordenaar zonder verpinken arresteerden en tot een bekentenis brachten. Vervolgens zou hij reeds een maand later al ter dood veroordeeld geweest zijn door een Afghaanse rechtbank (CGVS p. 11, 12). Zonder hier uitspraak te doen over het rechtssysteem van Afghanistan in het algemeen, dient er toch vastgesteld te worden dat ten minste voor wat betreft het vervolgen van de moord op uw grootvader, het goed leek te functioneren. Getuige de vlotte terdoodveroordeling, lijkt het er ook niet op dat de familie van de moordenaar in een positie was om een sterke invloed op de overheid uit te oefenen. Bijgevolg is het ook vreemd te noemen dat u de overheid nadien plots zodanig onmachtig zou achten om uw familie tegen zijn familie te beschermen, dat u internationale bescherming zou behoeven.

Het valt **ten vierde** trouwens op dat u geen bewijsstukken kan voorleggen van de vete met de familie van de moordenaar, noch van het proces dat daar aanleiding toe gegeven zou hebben. U verklaart nochtans dat uw moeder en uw oom langs moederskant het proces hadden bijgewoond en was tussengekomen in de procedure, en dat uw moeder ook van de bedreigingen naderhand aangifte had gedaan (CGVS p. 12, 14). Dat u van geen van deze zaken enige documentaire weerslag presenteert, is merkwaardig te noemen. U levert wel elementen aan die de waarachtigheid van de moord op uw grootvader lijken te onderschrijven zoals foto's van de lijkschouwing, maar u verklaart dat u Afghanistan ontvluchtte na een dispuut naar aanleiding van de moord, niet omwille van een dispuut voorafgaand aan de moord, of de moord op zich. Ook dit doet twijfelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden vrees.

Alles samen genomen lijkt het er daarom op dat de door u voorgehouden vrees voor de familie van de moordenaar van uw grootvader niet voldoende ernstig of geloofwaardig is om internationale bescherming te rechtvaardigen, afgaande op uw eigen gedrag en verklaringen. Daarnaast maakt u er ook gewag van dat u louter omwille van uw profiel als etnisch Hazara en Sjiitische moslim een risico zou lopen (CGVS p. 22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier blijkt evenwel dat de positie van de Hazara's in de Afghaanse maatschappij sinds de val van het Taliban-regime sterk verbeterd is, en dat Hazara voluit kunnen participeren in het maatschappelijke leven, en zelfs een aantal ministerposten vullen. Er zijn, ondanks sporadische mediaberichtgeving van aanvallen tegen Hazara, geen bewijzen van doelgerichte vervolging van Hazara of Sjiitische moslims in Afghanistan.

Omdat u aangeeft dat u voor het overige persoonlijk niet met andere problemen te kampen had (CGVS p. 22), kan daarom besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van

dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een gezonde man van beroepsleeftijd, en bent naar eigen zeggen tot uw vijftiende naar school geweest. U kan lezen en schrijven in het Dari, en hebt enige beroepservaring als schoonmaker en hulpje in het immo-kantoor van uw oom (CGVS p. 6, 7, 8). Ook hebt u zich voldoende zelfstandig en initiatiefrijk getoond om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen. Bovendien zou u bij een terugkeer naar Afghanistan niet alleen op uw eigen kunnen aangewezen zijn om in uw levensonderhoud te voorzien; u kan ook buigen op een sociaal netwerk binnen en buiten de stad om u te ondersteunen. Uw oom is namelijk medeaandeelhouder in het voornoemde immo-kantoor, en u omschrijft uw familie als deel van de middenklasse (CGVS p. 8, 10). Daarnaast blijkt u ook een aantal vrienden en dorpsgenoten te hebben die zich in Kabul hebben gevestigd, onder meer om te studeren, en waarmee u minstens via facebook contact onderhoud (CGVS 2 p. 4; zie stukken toegevoegd aan het dossier). U hebt ook een grootoom in Kabul met wie u wederom minstens via facebook nog contact hebt (CGVS 2 p. 2, 3; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit alles zal uw hervestiging in Kabul faciliteren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel I, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen" (de verzoekende partij bedoelt wellicht de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" (de verzoekende partij bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel) en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens

hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“1. In rechte

Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert: « [...] »

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden « [...] »

Artikel 48/4 par. 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. » Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen", deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk met littera b) (RvV nr 128 564, nr 128 540, nr 128 565 van 2 september 2014).

Artikel 48/6 van de wet stelt verder dat: .) wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. "

Artikel 48/7 van de wet bepaalt ook dat "[...]"

Deze wetsbepalingen, gepaard met artikel 62 van dezelfde wet, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn/haar land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « <r [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

2. Toepassing in casu

a. Samenvatting van de bestreden beslissing

Verwerende partij betwijfelt niet dat verzoeker Afghaan is en van het dorp Said Ahmad Alawdar afkomstig is (district Jaghori, provincie Ghazni). Het CGVS betwist ook niet dat zijn grootvader vermoord werd.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus, vindt verwerende partij dat, op basis van zijn gedrag en verklaringen, verzoeker' voorgehouden vrees voor de familie van de moordenaar van zijn grootvader niet voldoende ernstig of geloofwaardig is om internationale bescherming te rechtvaardigen. Verder verklaart verwerende partij dat verzoeker over een veilig en redelijk "intern vluchtalternatief", in Kabul stad, beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. De mate van willekeurig geweld in Kabul is niet dermate hoog om verzoeker' behoefte aan subsidiaire bescherming te staven.

b. Wat betreft verzoeker' leeftijd

Vooreerst verwijt verwerende partij) aan verzoeker de Belgische instanties doelbewust proberen te misleiden door zich jonger voor te stellen dan wat hij werkelijk is. Deze beoordeling rust op een medisch onderzoek dat werd uitgevoerd door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV. Op basis van dat medisch onderzoek werd ook de authenticiteit van de neergelegde taskara in vraag gesteld.

Het medische onderzoek heeft dus een belangrijke rol gespeeld in de beoordeling van verzoeker' nood aan internationale bescherming.

Dit valt te betreuren aangezien de resultaten van zulke medische testen niet helemaal betrouwbaar zijn (persbericht Vluchtelingenwerk, stuk 4). De wetenschappelijke literatuur geeft ook aan dat het medische leeftijdsonderzoek een risico inhoudt van een grote foutenmarge (Zie referenties in S. BOUCKAERT, Documentlo^e vreemdelingen, Maklu, 2007, pg. 760-761).

In dergelijke omstandigheden, en aangezien de foutenmarge die aan het medische leeftijdsonderzoek is gekoppeld, kon het CGVS niet, zonder bijkomende onderzoek te voeren, zomaar vaststellen dat verzoeker doelbewust de asielinstanties heeft geprobeerd te misleiden en de authenticiteit van de neergelegde taskara te verwerpen zonder op enige concrete wijze de fraude te bewijzen.

De bestreden beslissing is op dit punt niet passend gemotiveerd.

c. Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus

De verwerende partij weigert verzoekende partij als vluchteling te erkennen omdat de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten als 'niet voldoende ernstig of geloofwaardig' worden beschouwd. Dit is echter gebaseerd op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid. Verzoeker is een vluchteling en heeft nood aan bescherming in België.

^ Verzoeker' verblijfplaatsen in Afghanistan

Verwerende partij verwijt aan verzoeker de incoherente chronologie van zijn verblijfplaatsen in Afghanistan vooraleer hij het land verliet.

Verzoeker geeft toe dat hij zich heeft vergist wanneer hij verklaarde dat hij naar school ging tot één jaar voor zijn vertrek (CGVS gehoornota's dd 7.06.2017, pg. 6). Hij is echter naar school gegaan totdat zijn familie van Said Ahmad Alawdar in Jaghori naar Ghazni-stad is verhuisd, dit is ongeveer tweeënhal jaar voor zijn vertrek. In Ghazni-stad werkte hij als poetshulpje in het immokantoor van zijn oom en kon onmogelijk zijn opleiding voortzetten.

Deze verklaring herstelt de hele chronologie van verzoeker' activiteiten voorafgaan aan zijn vlucht: hij heeft zijn leven doorgebracht in Said Ahmad Alawdar (Jaghori) totdat zijn familie naar Ghazni-stad verhuisde, daar gebeurde de vete met de familie van S. (...) en zijn grootvader werd vermoord. Eén jaar voor zijn vertrek is zijn familie teruggekeerd naar Said Ahmad Alawdar waar ze ondergedoken leefden in het huis van verzoeker' oom langs moederkant.

Had verwerende partij verzoeker aan de aangehaalde tegenstrijdigheid geconfronteerd tijdens zijn gehoor had hij op eenvoudige wijze zijn vergissing kunnen opmerken en een verschoning aanbrengen.

Daarom werd verzoekende partij zijn geloofwaardigheid niet op een zorgvuldige manier beoordeeld. Dit wordt nog verzaamd door de samenwerkingsplicht in asielzaken die op verwerende partij rust. In het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van 22 november 2012 oordeelt het Hof in paragraaf 66: "Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."

Verzoeker' laattijdig vlucht uit Afghanistan

Verwerende partij vindt dat het feit dat verzoeker nog meer dan een jaar in zijn land van oorsprong verbleef na de vermoord van zijn grootvader de ernst van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten verzwakt.

Zulke redenering aantoon dat verwerende partij de moeilijkheden om een vlucht vanuit Afghanistan te organiseren heeft onderschat. Zoals verzoeker aangaf tijdens het gehoor (CGVS gehoornota's dd 7.06.2017, pg. 12), heeft zijn oom langs moederkant zijn vlucht bereid en moest daarvoor 3000\$ verzamelen, wat bijzonder moeilijk is voor een familie van de middenklas in Afghanistan.

Verzoeker verklaard dat zijn verklaring dat hij is ontvlucht op het ogenblik dat "de grenzen [naar Europa] net open [stonden]" betekent gewoon dat hij het groene licht van de smokkelaar moest wachten vooraleer te vertrekken en betekent geenszins dat hij de dreigingen tegen zijn familie niet ernstig genoeg vond om het land te ontvluchten.

Door deze elementen niet ogenschouw te nemen is verwerende partij niet zorgvuldig tewerk gegaan.

^ Verzoeker als doelwit voor bedreigingen

Verwerende partij beweert dat de ganse familie van verzoeker het doelwit van bedreigingen vormde en dat het daarom ongeloofwaardig is dat verzoeker de enige is die is ontvlucht.

Verzoeker liep nochtans een verhoogde risico van vervolgingen aangezien hij na de vermoording van zijn grootvader de oudste mannelijke figuur — en zogezegd 'de hoofd' — van de familie was geworden. Verzoeker was ook een ooggetuigenis van zijn grootvader' vermoording door S. (...).

Zoals verzoeker aangaf tijdens zijn gehoor was S. (...) daarvan op de hoogte: andere kant van de straat was het elgenlijk. Ze leefden In de Lalah-kapper-sstraat. Ze klopten aan, ik stond In de hoek. S. (...), de moordenaar kwam bulten, ze hebben gevraagd Is hij de persoon, Ik zei ja. Ik weet niet wie de politie was, ik neem aan dat het de hoofd van afdeling misdaad of zo was, maar die sloeg hem toen. Hij zei waarom? Die persoon zei dan, hoe kan je H. H. A. (...) doden? Toen zei hij, ja Ik deed dat. Slaag me alsjeblief niet, ik beken dat ik het was.

(Gehoornota's CGVS, pg. 11)

Naar alle waarschijnlijkheid was de moordenaar' familie, en meer bepaald zijn broer, ook daarvan op de hoogte. Verwerende partij heeft in dit verband een beoordelingsfout begaan door louter te verklaren dat "nergens in uw verklaringen blijkt dat de familie van de moordenaar daar op de hoogte van was". In dergelijke omstandigheden is het niet onredelijk vast te stellen dat verzoeker de voornaamste doelwit in zijn familie is geworden. In het licht van deze verklaring moet worden besloten dat de door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheid geen echte tegenstrijdigheid is die verzoeker' asielrelaas zou ondergraven.

d. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Veiligheidssituatie in Jaghori

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Said Ahmad Alawdar (district Jaghori, provincie Ghazni). Zijn familie bevindt zich steeds in het dorp.

Dit wordt door het CGVS niet betwist.

Toch heeft verwerende partij deze streek van herkomst niet in aanmerking genomen om de nood van verzoeker aan erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen.

Het CGVS had op de eerste plaats de beoordeling van de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus moeten doen ten aanzien van verzoeker' regio van herkomst, dit is in casu niet gebeurt. Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

^ Kwetsbare profiel als Hazara

Verzoeker is een etnisch Hazara, hij loopt daarvoor een verhoogde risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt, heeft verwerende partij besloten dat de positie van de Hazara minoriteit sterk verbeterd is sinds de val de Taliban-regime.

Nochtans, de verbetering van de positie van de Hazara in de Afghaanse maatschappij neemt niet weg dat er steeds discriminatie is:

While religious freedom has improved since 2001, it is still hampered by violence and discrimination aimed at religious minorities and reformist Muslims. The constitution established Islam as the official religion and guaranteed freedom of worship to other religions. Blasphemy and apostasy by Muslims are considered capital crimes, and non-Muslim proselytizing is strongly discouraged. Militant groups have targeted mosques and clerics as part of the larger civil conflict. Hindus, Sikhs, and Shiite Muslims, particularly those from the Hazara ethnïe group, face official obstacles and discrimination by the Sunni Muslim majority.

(Freedom House, Freedom in the World 2016 — Afghanistan, 27 January 2017, stuk 6)

Een persartikel van The Guardian legt vervolgens uit:

Afghanistan's ethnïe and religious minorities, such as the Hazara of the country's central plains, again face persecution.

"Hazara are being killed because of their ethnicity right across the country," Mohammad Musa Mahmoudi, executive director of Afghanistan Independent Human Rights says. "It has happened several times."

The enmity is ancient, and runs deep. Hazara are Shia muslims, "kafirs" (infidels) to the Sunni Taliban. "Hazara are not Muslim. Killing them is not a sin," Mullah Manan Niazi, the Taliban governor of Mazar-e-Sharif, said in a public address to his followers.

("Resurgent Taliban targets Afghan Hazara as Australia sends them back", stuk 8)

Het CGVS verklaart dat er zelfs een aantal ministerposten worden vervuld door leden van deze minoriteit.

Nochtans, uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (EASO COI-Afghanistan), worden slechts posten met geringe bevoegdheid of in onveilige gebieden aan Hazara toegekend:

"Civil-society organisations claim that the government 'frequently assigned Hazara ANP officers to symbolic positions with little authority within the Ministry of Interior' or to more insecure areas" (EASO COI Afghanistan, august 2017, stuk 5, pg. 114)

Het blijkt uit bovenvermelde informatie dat de situatie van Hazara in Afghanistan steeds moeilijk is en dat discriminerende praktijken steeds aanwezig zijn; verwerende partij heeft een beoordelingsfout begaan door verzoeker' kwetsbare profiel als hazara niet als serieus te beschouwen.

Bovenbeschreven kwetsbaarheid verhoogt nochtans verzoeker' risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

^ Vestigingsalternatief in Kabul

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, beschikt verzoeker niet over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul.

Het zou voor verzoeker niet als gemakkelijk om zich in Kabul te vestigen en daar een nieuw leven opbouwen als verwerende partij beweert. Er is al een hoog aantal IDP's naar Kabul gevlucht en het blijkt dat de hoofdstad zijn maxima vluchtelingen heeft bereikt. De United Nations Secretary General heeft in zijn rapport "The situation in Afghanistan and its implications for International Peace and Security" van februari 2017 (stuk 7) verklaart dat:

"Many of the newly internally displaced and returnee Afghans in Afghanistan remained vulnerable to secondary or repeated displacement owing to the growing severity and reach of the conflict and a rise in commodity prices, as well as a scarcity of services and jobs in areas of high returnee settlement, in particular in the Baghlan, Kabul, Kunduz, Laghman and Nangarhar Provinces. Although the large urban centres of Jalalabad and Kabul became a destination of choice, in particular among undocumented returnees, the absorption capacity in urban settings, in particular in terms of access to land, health care and education, was limited. A policy framework for returnees and internally displaced persons that addresses issues such as harmonization of support, free choice of settlement, the provision of identity cards and an action plan for returnees and internally displaced persons was adopted on 14 February."

Aangezien het al te groot aantal vluchtelingen in Kabul kon verwerende partij de stad niet als veilig en redelijk intern vluchtalternatief voor de verzoeker beschouwen zonder een appreciatiefout te begaan.

Bovendien, zoals hoger vermeld, maakt verzoeker deel uit van de Hazara en Sjiitische minderheid. Dit vernietigt al de kansen dat Kabul voorlopig een veilig vestigingsalternatief voor hen zou vormen aangezien de doelgericht aanslagen in de hoofdstad die recent hebben plaats gevonden (AIHRC: attacks against Hazaras in Afghanistan, stuk 3):

Deh Mazang aanslag gepleegd door Daesh op 23 juli 2016 die 84 slachtoffers en 320 gewonden veroorzaakte;

De Baqir-ul-olum moskee (Kabul) aanslag op 21 november 2016 waar 32 burgers zijn omgekomen;

Het CGVS geeft zelfs toe in de bestreden beslissing dat "wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd".

Deze aspecten werden geenszins verder onderzocht door verwerende partij.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij de kwetsbare profiel van verzoeker als Hazara en Sjiitische moslim op afdoende wijze in aanmerking heeft genomen vooraleer te besluiten dat Kabul een veilig vestigingsalternatief vormt."

2.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een samenvatting van het vonnis waarbij S. veroordeeld werd voor. Dit document werd vertaald. Ook legt ze documenten met betrekking tot de situatie in Jaghori voor. Deze documenten werden niet voorzien van een beëdigde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het PrRvV.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom

de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst eind 2015 verlaten heeft uit vrees voor de broer van een man die haar grootvader zou hebben vermoord en nadien ter dood zou zijn veroordeeld.

De grootvader van de verzoekende partij zou indertijd een huwelijk hebben gearrangeerd tussen haar nichtje R. en de neef van een partner van het immokantoor waar haar oom werkte, S. Dit huwelijk zou echter spaak gelopen zijn en op vraag van het nichtje zou de grootvader een scheiding hebben geregeld. Hierop zou S. de grootvader van de verzoekende partij hebben doodgeschoten. De verzoekende partij stelt dat zij vervolgens de politie naar het huis van S. heeft geleid, die ter plekke de moord zou hebben bekend en werd opgepakt. Een maand later zou S. voor deze moord en nog andere misdaden die aan het licht kwamen ter dood zijn veroordeeld. Vervolgens zou de moeder van de verzoekende partij zijn opgebeld door de broer van S., die ermee zou hebben gedreigd een familielid van haar te vermoorden indien zij er niet voor zou zorgen dat S. kon vrijkomen. Hierop zouden de verzoekende partij en haar familie zijn verhuisd binnen Ghazni-stad, waar ze op dat ogenblik woonden. Haar moeder zou daarna echter opnieuw aan de telefoon zijn bedreigd door de broer van S., waarop zij zouden teruggekeerd zijn naar verzoekers geboortedorp in het district Jaghori. Nadat de verzoekende partij daar gedurende een jaar ondergedoken zou hebben geleefd in het huis van haar oom langs moederskant zou zij haar land van herkomst hebben verlaten.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève omdat zij haar asielrelaas niet aannemelijk maakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen consistente verklaringen heeft afgelegd wat betreft de chronologie van haar activiteiten in de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan. Enerzijds verklaarde zij dat zij tot een jaar voor haar vertrek uit Afghanistan naar de school in haar ouderlijke dorp in Jaghori ging (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 6). Anderzijds blijkt uit haar verdere verklaringen dat zij anderhalf jaar in Ghazni-stad verbleef, op enkele uren rijden van haar geboortedorp, en dat zij daarna nog een jaar ondergedoken leefde in Jaghori alvorens te vertrekken (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 3, 7, 12). Aldus strookt verzoekers asielrelaas, volgens hetwelk hij tweeënhalf jaar voor zijn vertrek met zijn familie naar Ghazni-stad verhuisde en daar gedurende anderhalf jaar verbleef, niet met zijn verklaring dat hij tot een jaar voor zijn vertrek naar school zou zijn geweest in Jaghori.

Waar de verzoekende partij beweert dat zij zich vergiste toen zij verklaarde tot één jaar voor haar vertrek naar school te zijn geweest, overtuigt zij niet. Zij verklaarde immers tijdens haar eerste gehoor, dat plaatsvond op 7 juni 2017, dat zij zeventien jaar oud was (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 4), wat betekent dat zij ongeveer zestien jaar oud moet zijn geweest toen zij haar land van herkomst eind 2015 verliet (stuk 18, verklaring DVZ, rubriek 31). Zij verklaarde tevens dat zij haar school verliet toen zij in de zevende graad zat en bijna vijftien was (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 6). In de mate dat ook deze verklaringen wijzen op een tijdspanne van ongeveer een jaar tussen het moment waarop zij haar school verliet en dat waarop zij haar land van herkomst verliet, is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich dienaangaand zou hebben vergist. Het komt de asielzoeker, op grond van diens medewerkingsplicht, toe om met betrekking tot alle aspecten van zijn asielrelaas waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen. Het *in casu* vastgestelde gebrek aan consistentie in verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn activiteiten en verblijfssituatie in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België komt volledig voor zijn rekening. Hij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een eventuele samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die hij in dit verband aanhaalt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door de Raad geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Ghazni-stad en bijgevolg evenmin aan verzoekers voorgehouden problemen. Het zou volgens verzoekers relaas immers in Ghazni zijn geweest dat zijn grootvader door S. werd vermoord en dat zijn familie bedreigingen zou hebben ontvangen nadat S. ter dood was veroordeeld. Aan de geloofwaardigheid van dit verblijf in Ghazni en de daaraan gerelateerde problemen wordt overigens eveneens afbreuk gedaan door de vaststelling dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde van haar geboorte tot haar vertrek in haar geboortedorp in het district Jaghori te hebben verbleven (stuk 18, verklaring DVZ, rubriek 10).

Verder dient te worden gewezen op het feit dat, niettegenstaande er bedreigingen zouden zijn geuit tegen de familie van de verzoekende partij in het algemeen, enkel de verzoekende partij haar land van herkomst ontvluchtte en de rest van haar familie daar bleef. Waar de verzoekende partij erop wijst dat S. wist dat zij getuige was geweest van de moord op haar grootvader en dat naar alle waarschijnlijkheid ook de broer van S. daarvan op de hoogte was, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat S. haar familie bedreigde en hij daarbij de verzoekende partij niet bij naam noemde (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij zelfs uitdrukkelijk: “S(...) wilde iedereen van onze familie vermoorden.” (stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Indien de verzoekende partij daadwerkelijk als het voornaamste doelwit van haar familie werd beschouwd, al dan niet omdat zij sinds het wegvallen van haar grootvader als hoofd van de familie werd aanzien, kan men verwachten dat zij ook persoonlijk zou zijn bedreigd, *quod non*. De verzoekende partij werd tijdens haar gehoor overigens gevraagd waarom enkel zij vluchtte indien haar hele familie werd bedreigd en bood toen geen verdere verklaring dan dat dit een beslissing was van haar moeder en grootoom (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 15).

Aan de ernst van verzoekers vrees wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat hij nadat zijn moeder bedreigingen had ontvangen van de broer van S. nog ongeveer een jaar in zijn land van herkomst bleef vooraleer naar Europa te vertrekken. Het ogenblik van verzoekers vertrek blijkt ook minstens mede te zijn bepaald door het feit dat de grenzen toen net “open” stonden, waardoor het makkelijker zou zijn geweest om te vertrekken (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 12). Hieruit kan slechts worden besloten dat de verzoekende partij de dreigementen die haar familie nog gedurende een jaar na haar terugkeer naar Jaghori ontving niet ernstig genoeg achtte om eerder haar land van herkomst te verlaten en dat andere beweegredenen haar tot haar uiteindelijke vertrek aanzetten. Dat de verzoekende partij met haar uitspraak dat “de grenzen net open stonden” op het ogenblik van haar vertrek bedoelde dat zij groen licht kreeg van de smokkelaar, overtuigt niet. De verzoekende partij

verklaarde dat de beslissing om uit Afghanistan te vertrekken pas een jaar na haar terugkeer naar Jaghori werd genomen (stuk 9, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 12). Logischerwijze kunnen de voorbereidingen voor haar vertrek, waaronder het regelen van een smokkelaar en het verzamelen van het geld om die te betalen, ook dan pas zijn begonnen. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij de tijd dat zij ondergedoken leefde in Jaghori nodig had om haar vlucht te organiseren.

De Raad merkt tot slot op dat uit verzoekers verklaringen ook niet blijkt dat hij in Afghanistan niet kon rekenen op voldoende bescherming. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

"(...) Immers, na de moord op uw grootvader kon uw familie zich zonder aanwijsbare problemen richten tot de politie, die op hun beurt de moordenaar zonder verpinken arresteerden en tot een bekentenis brachten. Vervolgens zou hij reeds een maand later al ter dood veroordeeld geweest zijn door een Afghaanse rechtbank (CGVS p. 11, 12). Zonder hier uitspraak te doen over het rechtssysteem van Afghanistan in het algemeen, dient er toch vastgesteld te worden dat ten minste voor wat betreft het vervolgen van de moord op uw grootvader, het goed leek te functioneren. Getuige de vlotte terdoodveroordeling, lijkt het er ook niet op dat de familie van de moordenaar in een positie was om een sterke invloed op de overheid uit te oefenen. Bijgevolg is het ook vreemd te noemen dat u de overheid nadien plots zodanig onmachtig zou achten om uw familie tegen zijn familie te beschermen, dat u internationale bescherming zou behoeven."

De verzoekende partij laat na met betrekking tot dit motief enig verweer te voeren en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een samenvatting van een het vonnis waarbij S. veroordeeld werd voor. In dit verband wijst de Raad erop dat *in casu* de veroordeling van S. omwille van de moord op zijn grootvader niet in vraag gesteld wordt. Met deze samenvatting van een vonnis maakt de verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat haar vrees voor vervolging gegrond is of haar risico op ernstige schade reëel is.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, is er geen duidelijke aanwijzing in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat haar vrees voor vervolging gegrond is of haar risico op ernstige schade reëel is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land

blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016 en COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 17 januari 2018 het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 bij. Uit deze recente informatie kan niet blijken dat de op basis van bovenstaande analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat niet langer geldt.

De Raad erkent op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier en deze bijgebracht door de verwerende partij dat de Islamitische Staat sinds 2016 verantwoordelijk is voor een aantal aanslagen waarbij, onder meer, de sjiitische minderheid in de stad wordt gevisieerd. Uit deze informatie, alsook uit de informatie die in dit verband door de verzoekende partij wordt gevoegd (stuk 3) kan echter niet blijken dat dergelijke aanslagen dermate veelvuldig voorkomen of dat daarbij een dermate hoog aantal burgerslachtoffers valt dat dit een zwaarwegende grond vormt om aan te nemen dat sjiitische burgers louter door hun aanwezigheid in Kaboel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) U bent een gezonde man van beroepsleeftijd, en bent naar eigen zeggen tot uw vijftiende naar school geweest. U kan lezen en schrijven in het Dari, en hebt enige beroepservaring als schoonmaker en hulpje in het immo-kantoor van uw oom (CGVS p. 6, 7, 8). Ook hebt u zich voldoende zelfstandig en initiatiefrijk getoond om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen. Bovendien zou u bij een terugkeer naar Afghanistan niet alleen op uw eigen kunnen aangewezen zijn om in uw levensonderhoud te voorzien; u kan ook buigen op een sociaal netwerk binnen en buiten de stad om u te ondersteunen. Uw oom is namelijk medeaandeelhouder in het voornoemde immo-kantoor, en u omschrijft uw familie als deel van de middenklasse (CGVS p. 8, 10). Daarnaast blijkt u ook een aantal vrienden en dorpsgenoten te hebben die zich in Kabul hebben gevestigd, onder meer om te studeren, en waarmee u minstens via facebook contact onderhoud (CGVS 2 p. 4; zie stukken toegevoegd aan het dossier). U hebt ook een grootoom in Kabul met wie u wederom minstens via facebook nog contact hebt (CGVS 2 p. 2, 3; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit alles zal uw hervestiging in Kabul faciliteren. (...)".

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn oordeel omtrent de redelijkheid van het vestigingsalternatief de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij terdege in rekening neemt. Waar de verzoekende partij wijst op het groot aantal vluchtelingen en intern ontheemden in Kaboel en aanvoert dat dit haar hervestigingsmogelijkheden aldaar belemmert, gaat zij voorbij aan bovenstaande concrete en pertinente motieven, op grond waarvan niet blijkt dat de verzoekende partij in Kaboel het risico loopt om in preciaire omstandigheden terecht te komen als gevolg van de grote toestroom van vluchtelingen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de vrienden op facebook niet mogen beschouwd worden als element om de hervestiging in Kaboel te faciliteren, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij familieleden in Kaboel heeft, dat haar oom mede-aandeelhouder van een immokantoor is en dat haar familie tot de middenklas behoort.

Op de terechtzitting van 24 januari 2018 vestigt de verzoekende partij de aandacht op haar Hazara-achtergrond als belemmering voor haar hervestiging in Kaboel. Uit haar verklaringen kan evenwel niet blijken dat zij voorheen reeds omwille van haar etnisch profiel in Afghanistan problemen heeft ondervonden. Minstens laat zij na haar verwachting in Kaboel te zullen worden geconfronteerd met problemen omwille van haar profiel als Hazara en sjitische moslim te staven aan de hand van concrete elementen. Daarenboven wordt op pagina 39 van het EASO country of origin information report – Afghanistan-security situation van november 2016 uitdrukkelijk vermeld dat er verschillende etnische groepen in Kaboel verblijven waaronder Hazara en dat er geen enkele etnische groep overheersend aanwezig is in Kaboel.

Gelet op het gegeven dat er in Kaboel voor de verzoekende partij een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is, kan zij niet dienstig wijzen op de veiligheidssituatie in Jaghori

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS